

Van
Leeuwen
Bibliotheek

pl. 242
Bj 25510

[189X]

KLEIN DUIMPJE.

Er was eens een arme houthakker met zijne vrouw, die zeven kinderen hadden, alle zeven jongens. De oudste was slechts tien en de jongste zeven jaren oud. Men zal zich verwonderen dat deze houthakker in zoo korten tijd zoo vele kinderen had, doch dit kwam, omdat het meestal tweelingen waren.

Zij waren hoogst armoedig en hunne zeven kinderen bezwaarden hen zeer, doordien geen van allen nog zijn kost kon verdienen. Daarbij was het verdrietigste, dat de jongste zeer tener was en zelden een woord sprak. Dit laatste hield men voor domheid, en toch was het een blijk van zijn gezond verstand.

Hij was zeer klein; ja, toen hij ter wereld

kwam, was hij weinig grooter dan een duim lang: daarom noemde men hem in de wandeling Klein Duimpje. Dit arme kind was de verschoppeling van het geheele gezin, en kreeg altijd ongelijk. Nochtans was hij de schranderste en het meest bij de hand van al zijn broërtjes: en al sprak hij weinig, hij merkte zooveel te meer op.

Eens kwam er een heel onvruchtbaar en slecht jaar, en toen werd de hongersnood zoo groot, dat deze arme ouders het besluit namen om zich van hunne kinderen te ontdoen.

Op een avond toen de kinderen naar bed waren, en de houthakker met zijne vrouw alleen in het hoekje van den haard zat, zeide hij tot haar met een beklemd hart: „Gij ziet wel, dat wij onzen kinderen niet langer den kost kunnen geven, en ik zou ze toch niet voor mijne oogen van honger kunnen zien sterven: daarom heb ik besloten om hen morgen in het bosch te laten verdwalen, hetgeen gemakkelijk geschieden kan; want terwijl zij bezig zijn met takkenbossen te binden, moeten wij maar stilletjes wegsluipen, zonder dat zij ons zien.”

— Ach! zuchtte de moeder: zoudt gij in staat zijn, uwe kinderen naar het bosch te brengen, om hen daar te laten omkomen?

En of haar man haar ook al hunne overgrootte armoede voor oogen hield, zoo kon zij er toch

maar niet in toestemmen: want zij was, hoewel zeer arm, toch altijd hunne moeder. Nochtans, nadat zij overwogen had, hoe smartelijk het haar toch ook vallen zou te moeten zien, dat hare kinderen van honger stierven, gaf zij eindelijk hare toestemming en ging toen weenende naar bed.

Klein Duimpje had alles afgeluisterd wat zij gesproken hadden; want in bed had hij opgemerkt dat zijne ouders over iets van belang spraken, was toen stilletjes opgestaan en onder zijn moeders stoel gekropen, om alles te kunnen hooren zonder gezien te worden.

Vervolgens ging hij weder naar bed, doch sliepen den geheelen nacht niet, maar peinsde wat nu wel het best te doen zou zijn. Den volgenden morgen stond hij zeer vroeg op, liep haastig naar den oever van een beekje, vulde daar zijne zakken met witte keisteentjes en ging toen weder naar huis.

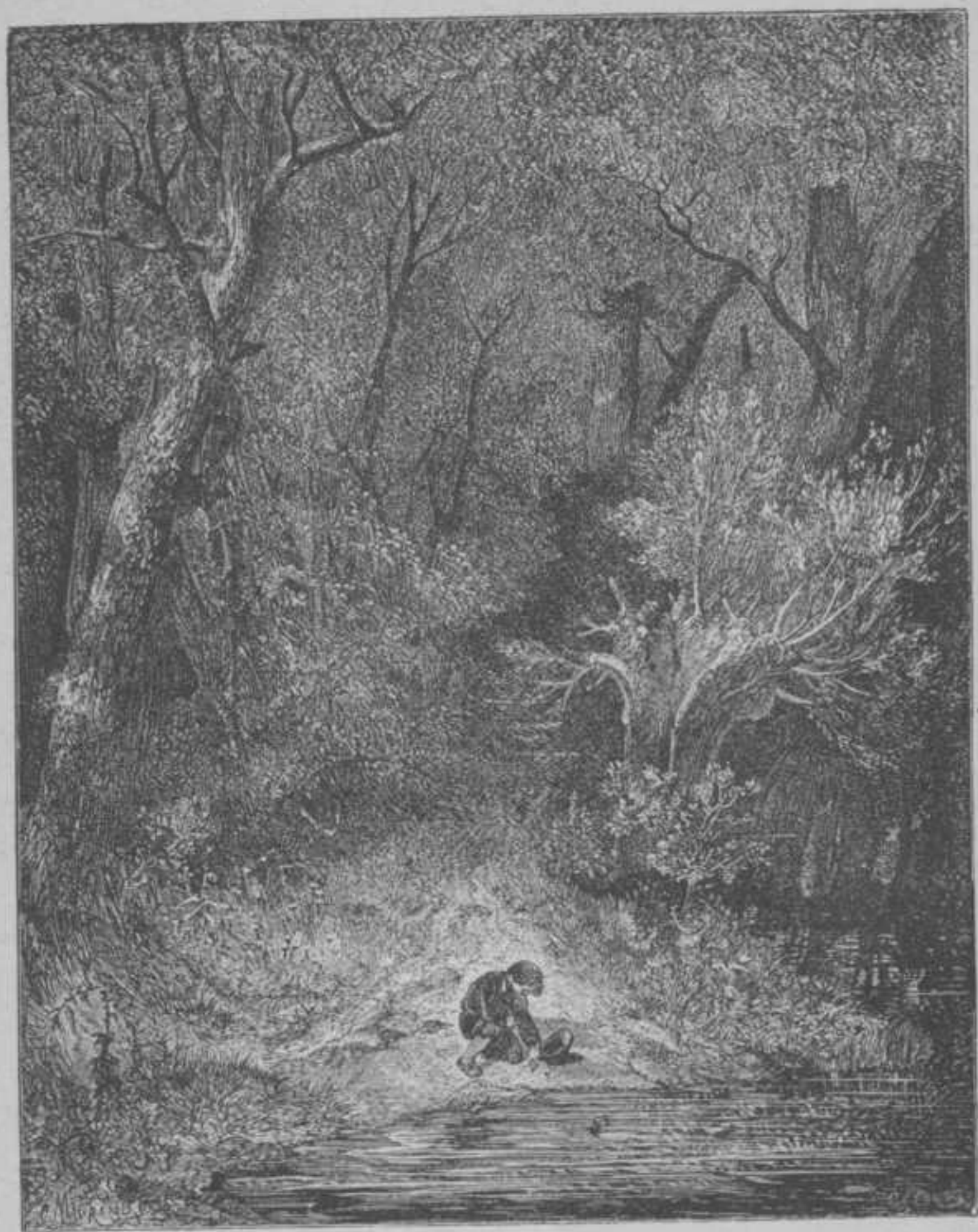
Men vertrok naar het bosch, doch Klein Duimpje zeide niets van hetgeen hij wist aan zijne broërtjes. En nu kwamen zij in een zeer dicht begroeid bosch, zoo dicht begroeid, dat men elkander op tien stappen ver niet meer zien kon. Klein Duimpje die achter aan liep, liet nu overal langs den weg de kleine witte steentjes vallen die hij in zijne zakken had. De hout-

hakker ging aan het kappen, en de kinderen raapten het hout bijeen om er takkenbossen van te maken: en als nu de vader en de moeder hen daarmede druk bezig zagen, verwijderden zij zich onopgemerkt en slopen langs een klein zijpad in eens weg en naar huis.

Toen de kinderen zagen dat zij alleen waren, begonnen zij uit al hunne macht te schreeuwen en bitter te huilen. Doch Klein Duimpje liet ze maar huilen, want hij wist wel, hoe ze weder te huis zouden komen. Daarom zeide hij tot zijne broertjes: Weest niet bang, jongens! vader en moeder hebben ons wel hier gelaten, maar ik zal u toch wel weder terecht brengen: volgt mij maar!

Zij volgden hem, en hij bracht ze tot aan huis langs denzelfden weg, dien zij in de wildernis gekomen waren. Doch zij durfden niet dadelijk naar binnen gaan, maar luisterden eerst aan de deur, om te hooren wat vader en moeder met elkander praatten.

Juist toen de houthakker en zijne vrouw waren te huis gekomen, had de Heer van het dorp hun tien rijksdaalders gezonden, die hij hun al zoolang schuldig was, dat zij niet meer dachten dit geld ooit te zullen krijgen. Dit deed hen op nieuw herleven, want de arme lieden stierven bijna van honger. De houthakker zond nu op

Den volgenden morgen stond hij zeer vroeg op, liep haastig naar den oever van een beekje en vulde daar zijne zakken met witte keisteentjes. (Bladz. 3).

staande voet zijne vrouw naar den slachter, en daar zij in langen tijd niets gegeten hadden, had zij daar wel driemaal zoo veel vleesch gekocht als voor hun maaltijd noodig was.

Als zij nu terdege verzadigd waren, zeide de vrouw: Ach! waar zouden nu toch onze arme kinderen zijn? Wat zouden zij hebben kunnen smullen aan den brei die hier over blijft. Maar het is ook uwe schuld, gij hebt ze kwijt willen wezen: ik heb het wel gezegd, dat het ons berouwen zou. Wat zouden ze nu wel in die wildernis doen? Waar zullen ze zwerven? Wie weet, och lieve Heer! of de wolven hen niet al hebben opgegeten. Gij zijt toch ook een onmensch, om onze kinderen zoo te laten omkomen.

Eindelijk werd de houthakker boos, want zij herhaalde wel twintigmaal „dat het hem berouwen zou,” en „dat zij het wel gezegd had.” Ja hij dreigde haar te slaan, indien zij niet zweeg. Niet omdat het hem niet even zoozeer of nog meer speet dan zijne vrouw, maar zij maakte hem het hoofd warm: — want hij was evenals vele andere mannen, die veel houden van eene vrouw die verstandig spreekt, doch die eene vrouw onverdragelijk vinden, die altijd roept: „Ik heb het wel gezegd.”

De vrouw huilde bitter en riep maar al gedurig: „Ach! waar zijn thans mijne kinderen,

mijne arme kinderen!" Eens riep zij dit zoo hard, dat de kinderen, die aan de deur stonden, het duidelijk konden hooren, en nu antwoordden zij allen te gelijk en om het hardst: „Hier! zijn wij, hier zijn wij!"

Dadelijk maakte de moeder hun de deur open, omhelsde hen en zeide: „Dag, lieve kinderen! wat ben ik blijde u terug te zien, wat zult gij moê wezen en wat zult ge een honger hebben... en gij mijn beste Piet, hoe komt ge zoo be-morst? kom hier mijn jongen, laat ik u wat af-vegen." Deze Piet was haar oudste zoon en haar lieveling boven de andere kinderen, omdat hij wat rosachtig was en zij ook rood haar had.

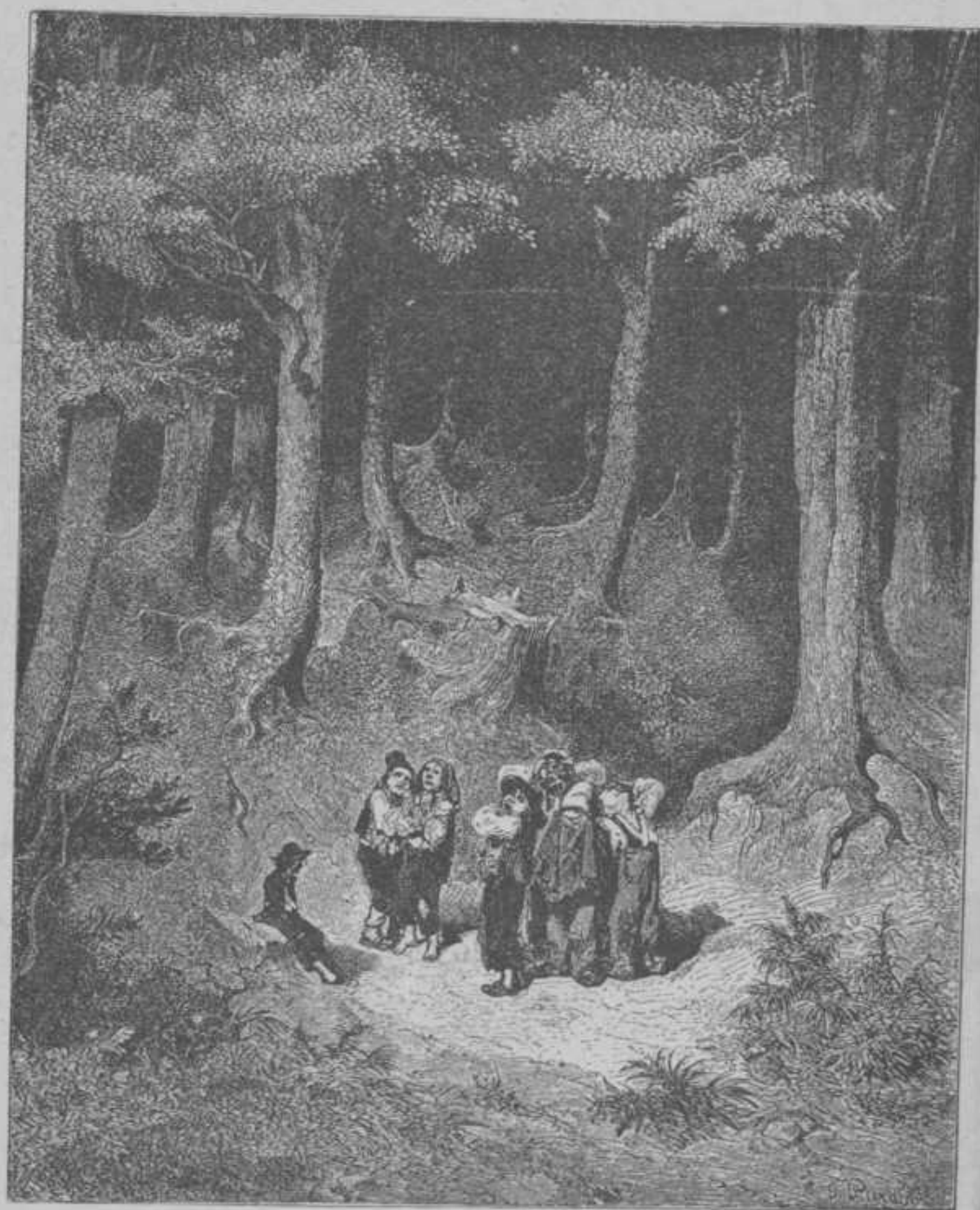
De kinderen vlogen nu met hunne bordjes op den pot met brei los en aten met zulk een smaak, dat de ouders van genoeg en over uit waren en zelfs Carro zijn vreugde te kennen gaf. De kinderen vertelden nu hoe bang zij in het bosch wel geweest waren: — en dan vertelden ze dat wel allen te gelijk.

Hoewel zeer gelukkig nu zij hunne kinderen terug hadden, duurde deze blijdschap net zoo-lang als hunne tien rijksdaalders; doch toen het geld op was, geraakten zij weder in dezelfde verlegenheid, en besloten daarom opnieuw om hen nog eens weg te brengen, en, om dan hun doel niet te missen, zouden ze hen veel verder

Klein Duimpje liet nu overal langs den weg de kleine witte steentjes vallen, die hij in zijne zakken had. (Bladz. 3.)

Toen de kinderen zagen dat zij alleen waren, begonzen zij uit al hunne macht te schreeuwen en bitter te huilen. (Bladz. 4.)

in het bosch leiden dan de eerste maal. Hoe stil zij echter hierover met elkander hadden gesproken, zoo had Klein Duimpje het toch alweêr opgemerkt, en terstond besloot hij te doen, evenals hij den vorigen keer gedaan had; maar of hij den anderen morgen al vroeg was opgestaan om steentjes te zoeken, het was nu mis, want hij vond de deur op het nachtslot.

Nu wist hij geen raad. Maar, toen de moeder hun ieder eene boterham voor hun ontbijt had gegeven, kwam hij op de gedachte om zijn brood in plaats van de witte steentjes te gebruiken, door overal langs den weg, dien zij gaan zouden, kruimeltjes te laten vallen, en stak daarom zijne boterham in zijn zak.

De vader en moeder brachten hen hierop in het diepste en dichtste van het bosch, en, zoodra toen zij daar waren, liepen zij onder een of ander voorwendsel weder op eenmaal stil weg.

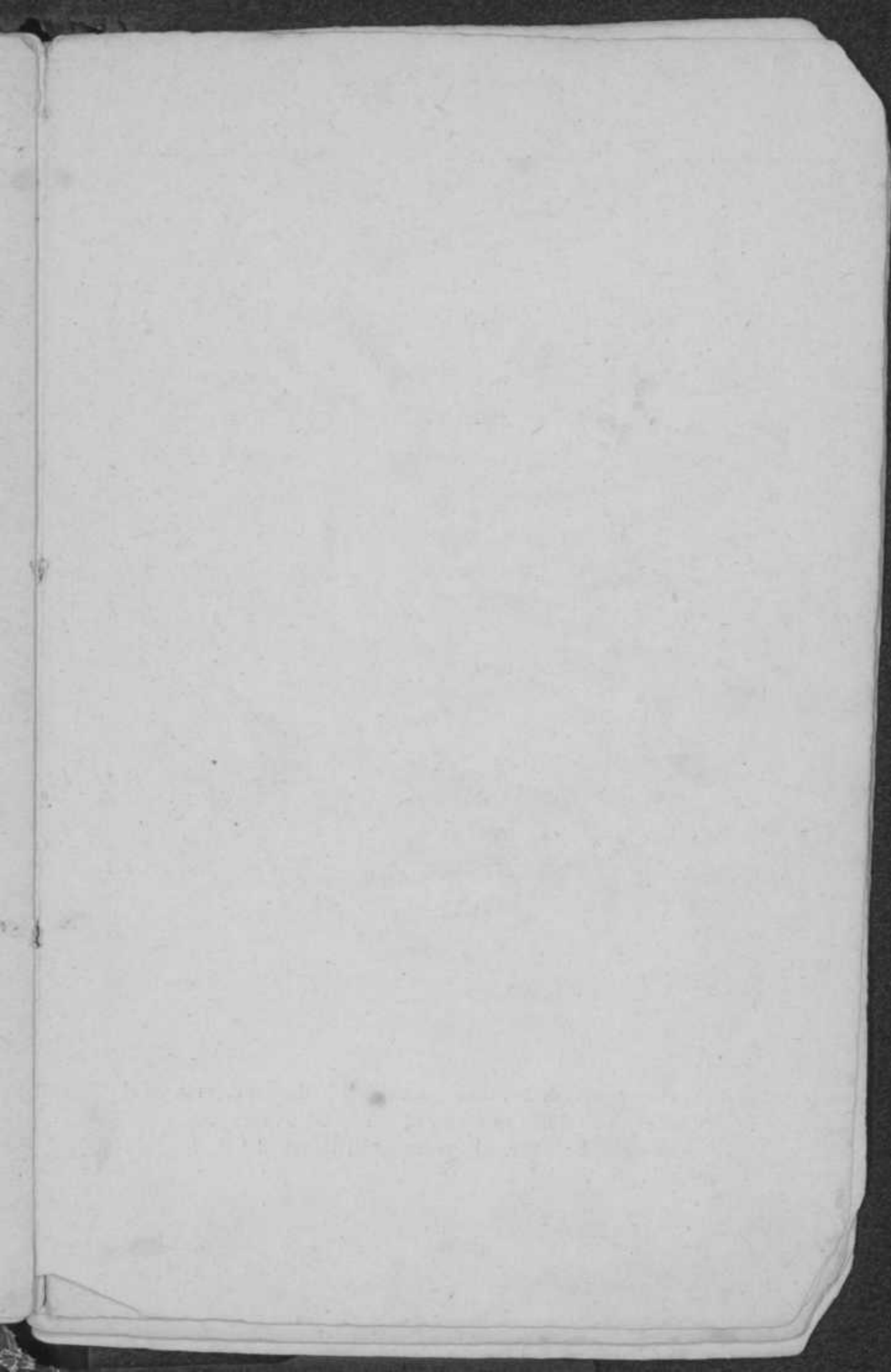
Klein Duimpje maakte zich daarover niet zeer verlegen, want hij meende door middel van de kruimeltjes brood, die hij overal waar zij langs gekomen waren, gestrooid had, zijn weg gemakkelijk terug te zullen vinden; doch hoe verwonderd keek hij, toen hij geen één kruimeltje meer terugzag: want de vogels hadden ze gevonden en alles opgegeten.

Daar stonden ze nu allen diep bedroefd te kij-

ken; want hoe verder zij liepen, hoe meer zij verdwaalden en hoe dieper zij in het bosch geraakten. Intusschen werd het nacht en stak er een sterke wind op, die hen ijselijk bevreesd maakte. Zij meenden aan alle kanten het gehuil der wolven te hooren, die kwamen om hen te verscheuren, en daarom hadden zij het hart niet zich te verroeren of om een woord te spreken. Hierbij overviel hen nog een zware regen, waardoor ze tot op het hemd toe nat werden. Bij elken stap gleden hunne voeten uit en rolden ze in het slijk, waardoor ze zoo morsig werden, dat ze met hun handen geen raad meer wisten.

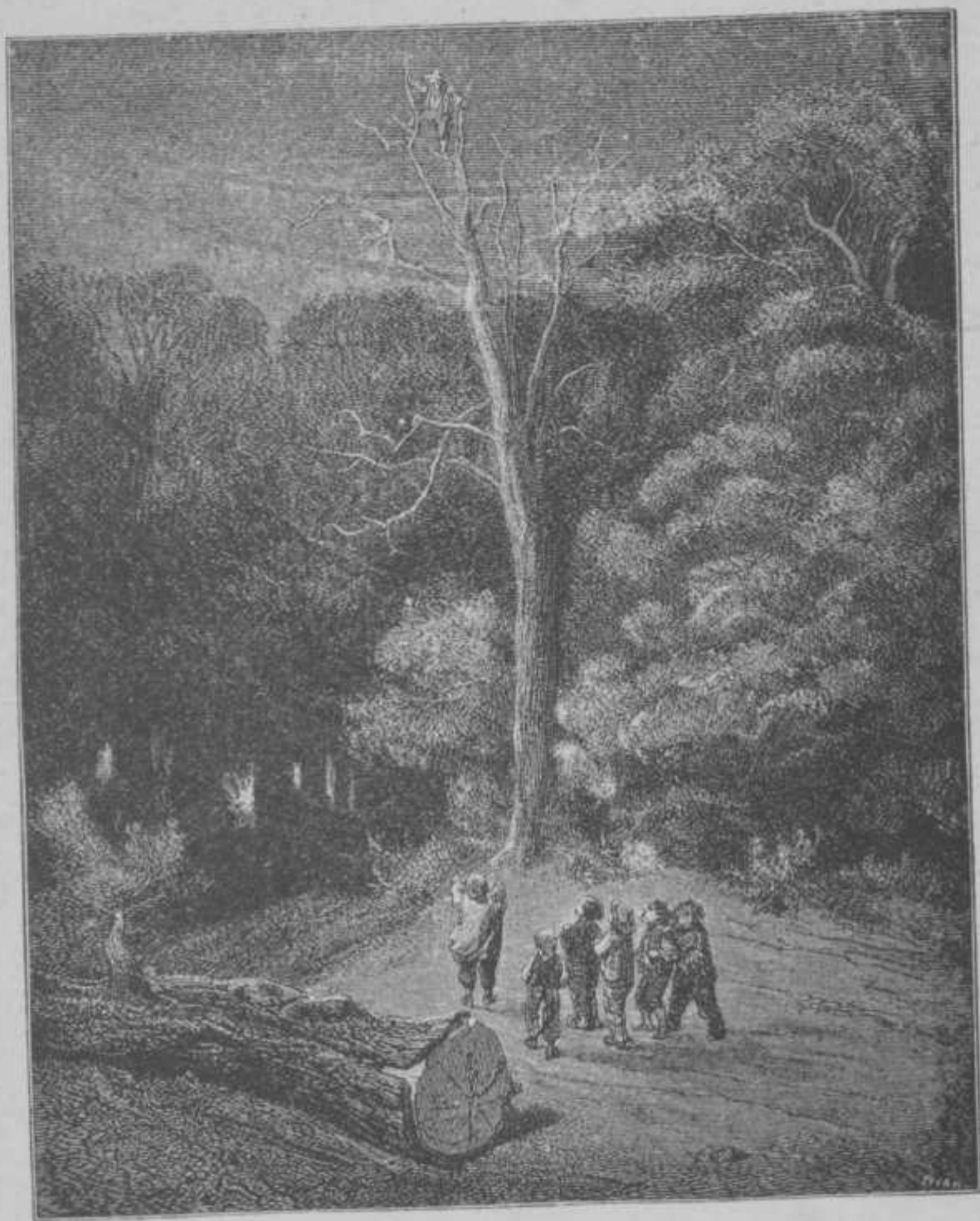
Toen klom Klein Duimpje boven in den top van een hoogen boom, om te zien of hij niet ergens iets ontdekken kon. Hij keek dan hier dan daarheen, tot dat hij eindelijk een klein lichtje zag, als dat van eene kaars; maar dat was zeer ver weg, heel aan de andere zijde van het bosch. Nu klauterde hij weder van den boom af; maar toen hij beneden was, zag hij niets meer, en dit maakte hem zeer mismoedig. Nochtans liepen ze eenigen tijd naar dien kant toe, waar hij het lichtje gezien had, en geraakten zoo buiten het bosch: — en daar zagen ze op eenmaal het lichtje weder!

Eindelijk kwamen ze aan het huis, waar het

De kinderen vlogen nu met hunne bordjes op den pot met brei los en aten met zulk een smaak, dat de ouders van genoeg en over uit waren. (Bladz. 6.)

Toen klom Klein Duimpje boven in den top van een hoogen boom en zag eindelijk een klein lichtje. (Bladz. 8.)

licht brandde, doch niet zonder dikwijls angstig te zijn geweest; want telkens hadden zij het uit het oog verloren, dan door het dichte bosch, dan weder doordien de weg naar beneden liep. Zij riepen nu uit alle macht om hulp, en eene goed-aardige vrouw met een lantaarn in de hand keek van de hooge stoep op hen neer en vroeg wat zij begeerden. Klein Duimpje antwoordde: dat zij arme kinderen waren, die in het bosch waren verdwaald geraakt en verzochten om dezen nacht daar te mogen blijven slapen.

Deze vrouw nu ziende, dat het zulke aardige kindertjes waren, begon te schreien en zeide: Ach! lieve kinderen, hoe komt gij toch hier? weet gij wel, dat hier een wildeman woont, die de kleine kinderen opeet?

Ach hemel! antwoordde Klein Duimpje, die net zoowel als zijne broërtjes als een riet stond te beven. Ach, wat zullen wij beginnen! Als gij ons niet in huis neemt, is het zeker, dat de wolven uit het bosch ons dezen nacht zullen verscheuren, en als dat zoo wezen moet, dan hebben wij nog liever dat uw man ons opeet. Och, als gij een goed woordje voor ons doet, zal hij mogelijk nog wel medelijden met ons hebben.

De vrouw van den wildeman liet hen binnenkomen, en meende dat zij hen wel tot den volgenden morgen voor haren man zou kunnen ver-

bergen: — zij zette hen derhalve, om zich te verwarmen, bij het vuur, dat nog al groot was, want daarop werd alleen voor het avondeten van den wildeman een geheel schaap aan het spit gebraden.

Doch toen ze een beetje warm begonnen te worden, hoorden ze drie of viermaal hard op de deur kloppen. Het was de wildeman, die te huis kwam. Terstond liet de vrouw de kinderen onder het bed kruipen en deed toen de deur open.

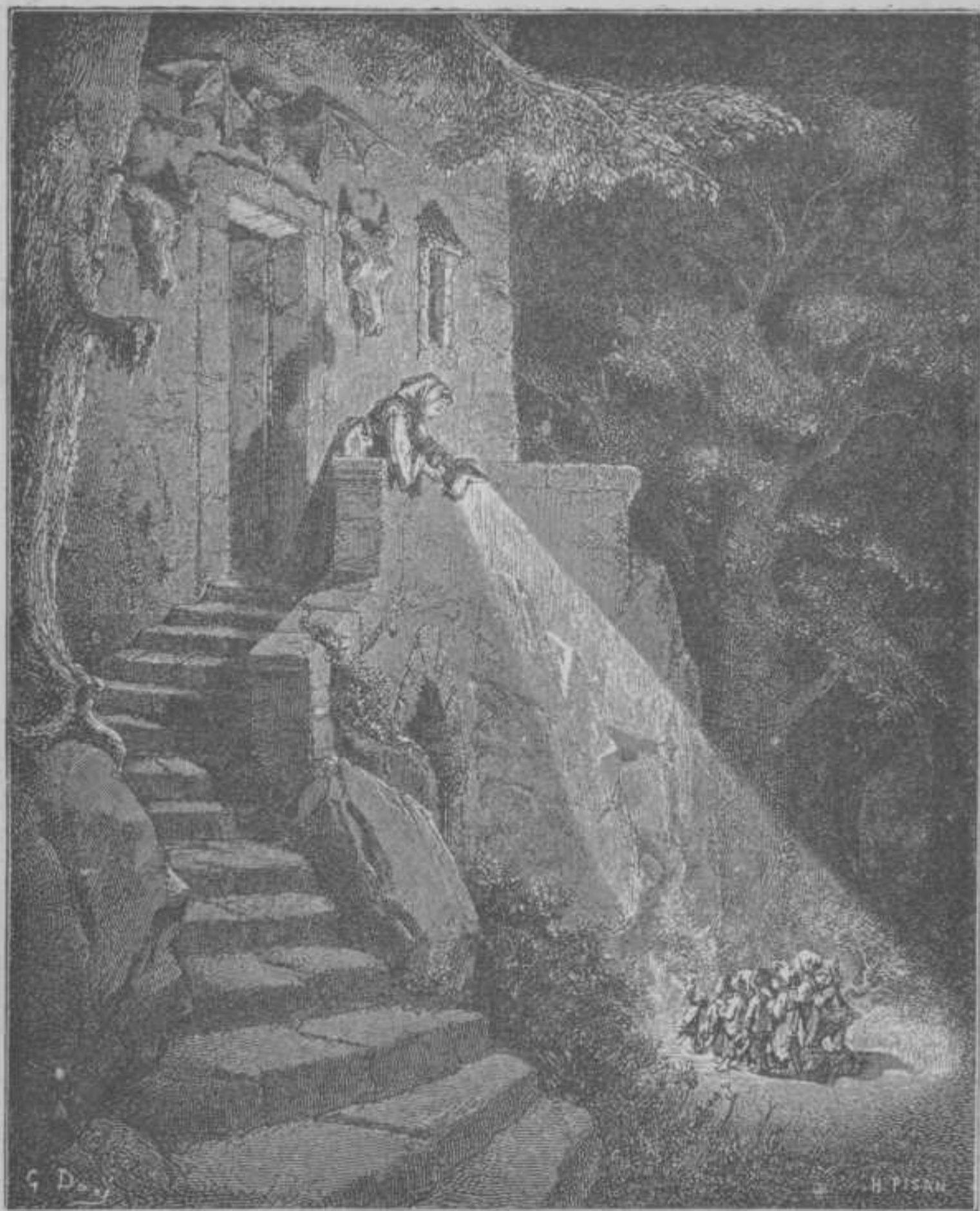
De wildeman vroeg eerst of het avondeten gereed was, en of er wijn gekregen was en ging daarna aan tafel zitten. Het schaap was nog maar half gebraden zoodat het bloed er nog overal uitliep; maar hoewel hij dit des te lekkerder vond, snoof en rook hij toch links en rechts om zich heen, en zeide, dat hij versch vleesch rook.

— Och, dat zal het kalf zijn, dat zoeven geslacht is, wat gij ruikt, zeide de vrouw.

— Ik ruik hier versch vleesch, zeg ik je nog eens, herhaalde de wildeman, zijne vrouw over den schouder knorrig aanziende, er is hier iets in huis waarvan ik niets weet! En terwijl hij dit zeide, liep hij regelrecht naar het bed.

— Ha! zeide hij, dacht ik het niet, dat gij mij woudt bedriegen! Wat let me of ik eet je ook op, een geluk voor je, dat ge oud en taai zijt, en dat ik hier nu toch lekker wildbraad ge-

Eene goeðhartige vrouw met een lantaarn in de hand keek van de hooge stoep op hen neer en vroeg wat zij begeerden.
(Bladz. 9.)

Ik ruik hier versch vleesch, zeg ik je nog eens, herhaalde
de wildeman, zijne vrouw over den schouder knørrig
aanziende. (Bladz. 10.)

noeg vind, wat mij juist van pas komt om er drie mijner vrienden, ook menscheneters, die mij zullen komen bezoeken, op te onthalen. Daarop haalde hij de kinderen, een voor een, van onder het bed voor den dag.

Zij vielen op hunne knietjes en baden hem om genade; maar zij hadden hier met den wreedsten van alle wildemannen te doen, die, wel verre van medelijden met hen te hebben, ze reeds met zijne oogen bijna verslond. Dat zullen eens lekkere boutjes zijn, zeide hij tot zijne vrouw, wanneer gij er eene smakelijke saus bij gemaakt zult hebben. Hierop nam hij een groot mes en, terwijl hij het al op een langen steen sleep, dien hij in zijne linkerhand hield, kwam hij al nader en nader bij de kinderen, ja hij had er al een beet gepakt, toen zijne vrouw tot hem zeide:

— Wat wilt ge nu nog zoo laat gaan doen? morgen hebt ge immers tijds genoeg.

— Zwijg! hernam de wildeman: zij zullen dan morgen beter bestorven zijn.

— Maar gij hebt nog zoo veel vleesch in huis, hervatte de vrouw: nog een heel kalf, twee schapen en een half varken.

— Gij hebt gelijk, zeide de wildeman: geef hun dan maar goed wat te eten, opdat zij niet mager worden, en breng hen dan naar bed.

De goede vrouw was nu buiten zich zelve

van blijdschap en bracht hun een lekker avondmaal; maar van schrik en angst konden zij toch niet eten.

De wildeman was intusschen recht in zijn schik, dat hij zijn vrienden nu zoo heerlijk zou kunnen onthalen, zette zich weder aan het drinken en dronk zelfs wel een glas of twaalf meer dan gewoonlijk, waardoor hij het wat in het hoofd kreeg en genoodzaakt werd naar bed te gaan.

De wildeman had zeven dochtertjes, allen nog zeer jong. Deze kleine wilde meisjes waren allen zeer blank, doordien zij altijd, evenals haar vader, jong en versch vleesch aten; maar zij hadden kleine grijze oogjes en geheel ronde kromme neuzen, en groote monden met lange scherpe tanden. Zij waren nu nog wel zoo boosaardig niet, maar men kon toch wel zien, dat zij dit eenmaal erg zouden worden; want hoe klein ze ook waren, beten ze de kinderen reeds om hun het bloed uit te zuigen. Men had ze vroeg te bed gelegd, alle zeven in één groot bed, en ieder meisje had een gouden kroontje op het hoofd. In diezelfde kamer was nog een bed, net even groot als het andere: hierop legde de vrouw nu de zeven vreemde jongens te slapen, en begaf zich daarna bij haren man te bed.

Klein Duimpje, die opgemerkt had, dat de dochtertjes van den wildeman gouden kroon-

tjes op hadden, en bevreesd was, dat de wildeman wel eens berouw kon krijgen van hen 's avonds maar niet met-een om hals te hebben gebracht, stond in het midden van den nacht op en zette zachtjes zijne muts en de mutsen van zijne broërtjes op de hoofden der zeven dochtertjes van den wildeman, nadat hij ze eerst hare gouden kroontjes afgenomen, en die op zijn eigen hoofd en op de hoofden zijner broërtjes gezet had, opdat de wildeman hen voor zijne dochters zou houden en zijne dochters voor de jongens, wanneer hij hen om hals wilde brengen.

De zaak viel net zoo uit als Klein Duimpje verwacht had, want even na middernacht werd de wildeman wakker, en kreeg berouw, dat hij tot den volgenden dag had uitgesteld, wat hij dadelijk had kunnen doen. Hij sprong op eenmaal uit zijn bed, en zijn groot slachtmes nemende, zeide hij: Kom aan, laat ons eens zien, hoe onze kleine snaken het maken, en ons voornemen maar terstond uitvoeren.

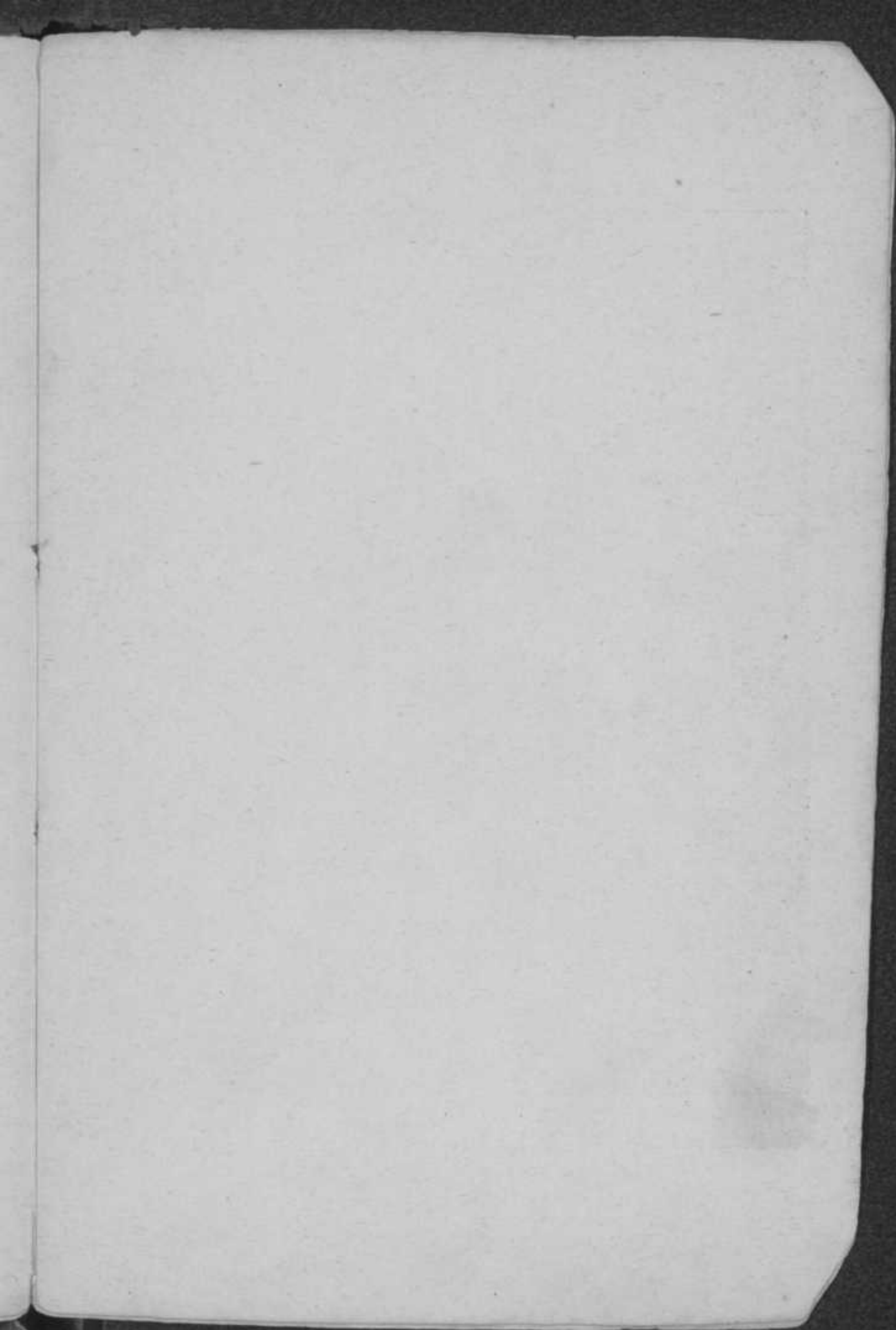
Daarna ging hij in donker naar de kinderkamer en kwam aan het bed, waarin de kleine jongens waren, die alle sliepen, uitgezonderd Klein Duimpje, die zeer beangst werd, toen hij de hand van den wildeman op zijn hoofd bemerkte, die ook aan de hoofden van zijn broërtjes gevoeld had.

De wildeman, die de gouden kroontjes voelde, zeide: „Wel waarlijk, daar had ik bijna wat schoons verricht! Ik kan wel zien, dat ik gisteren avond te veel gedronken heb.” Vervolgens ging hij naar het bed zijner dochttertjes, en toen hij daar de jongensmutsjes voelde, zeide hij: „Ha! daar heb ik onze bengels. Kom aan, toegetast, kort en goed.” En terwijl hij dit zeide, sneed hij al zijne zeven kinderen in eens het hoofd af en ging toen zeer tevreden over zijn werk, bij zijne vrouw weder in bed.

Zoodra Klein Duimpje den wildeman weder hoorde snorken, maakte hij zijn broêrtjes wakker en zeide hun, dat zij zich haastig moesten aankleeden en hem volgen. Daarop gingen zij stilletjes op hunne teenen naar beneden in den tuin, klommen daar over den muur, en liepen toen al bevende, den ganschen nacht al wat zij maar konden, door, zonder eigenlijk te weten waarheen.

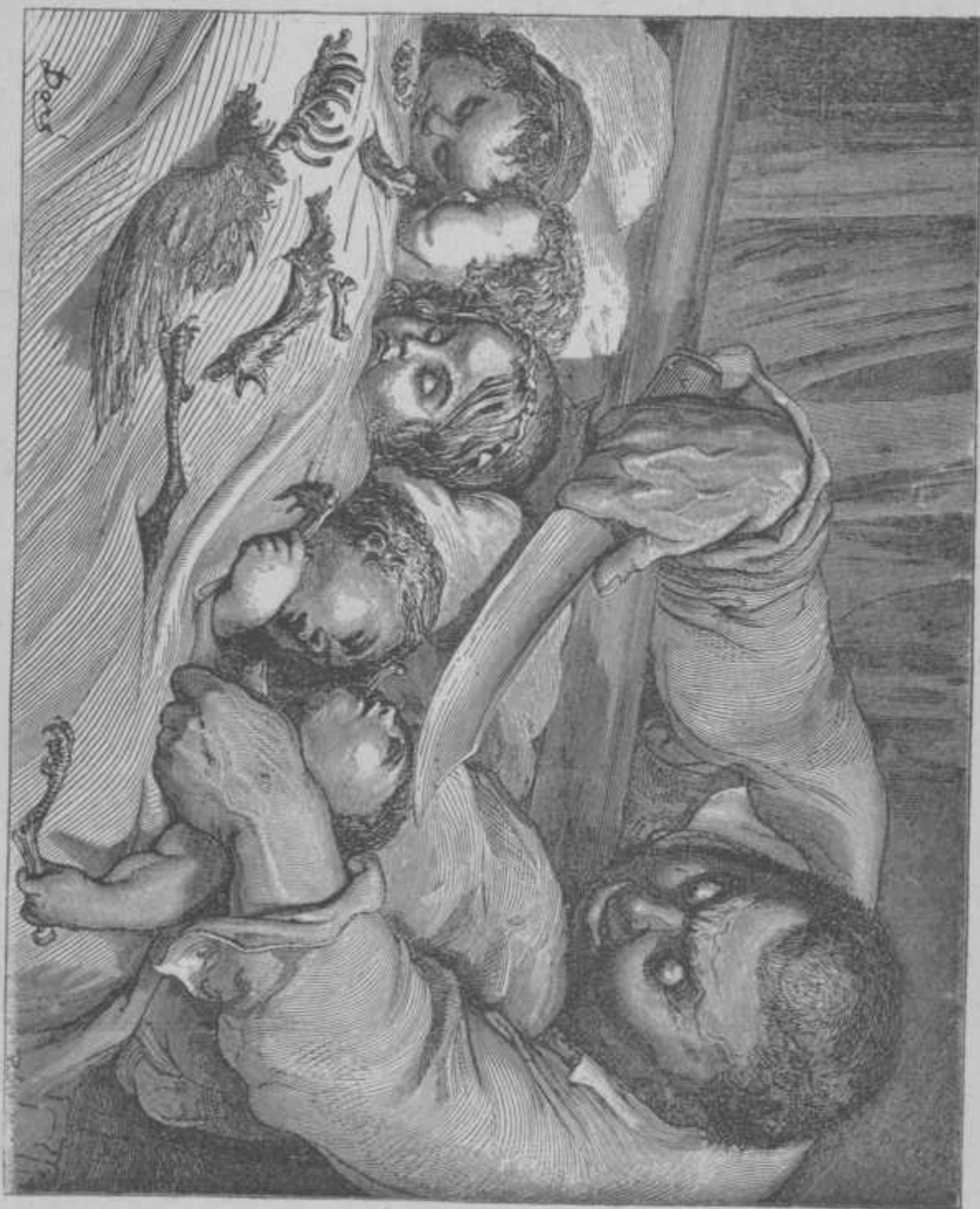
Toen de wildeman des morgens wakker werd, zeide hij tot zijne vrouw: „Ga naar boven, en maak mij die kleine snaken van gisteren avond eens klaar.”

De vrouw was zeer verwonderd over de goedheid van haar man, en dacht er niet over, hoe hij ze klaar gemaakt wilde hebben: zij meende hen te moeten aankleeden. Zij ging dan naar

Daarop haalde hij de kinderen, een voor een, van onder
het bed voor den dag. (Bladz. 11.)

„Ha! daar heb ik onze bengels. Komaan, toegetast, kort en goed.” En terwijl hij dit zeide, sneed hij al zijne zeven kinderen in eens het hoofd af. (Bladz. 14.)

boven; maar hoe verschrikte zij, toen zij daar hare zeven dochtertjes onthoofd en in haar bloed badende vond liggen. Zij viel terstond flauw: want in dergelijke omstandigheden overkomt dit de vrouwen bijna altijd het eerst.

De wildeman, die vreesde, dat zijne vrouw te lang werk zou hebben met hetgeen hij haar gelast had, ging ook naar boven, om haar een handje te helpen; maar hij stond niet minder versteld dan zij, toen hij dit akelig tooneel aanzag.

— Ach, wat heb ik gedaan! riep hij uit: ik zal het hun betaald zetten, die kleine ellendelingen, en wel terstond. Hierop nam hij een pot met water, smeed dat zijne vrouw in het aangezicht, en toen hij haar daardoor weder had bijgemaakt, zeide hij: Geef mij gauw mijne laarzen van zeven mijlen, ik zal hen wel inhalen.

Hij ging terstond op weg, en na rechts en links gedwaald te hebben, kwam hij eindelijk op den weg waarop de arme kinderen voortvluchten, juist toen zij van hun ouders huis geen honderd schreden meer af waren.

Van verre zagen zij den wildeman, die maar zoo van den eenen berg op den anderen stapte en die zoo gemakkelijk over heele rivieren sprong, als of het maar kleine beekjes waren. Klein Duimpje zag dicht in de nabijheid, waar zij

waren, eene rotsholte, liet zijne broërtjes er zich in verbergen en kroop er toen zelf ook in, maar altijd uitkijkende wat er met den wildeman gebeurde.

De wildeman, die zeer vermoeid geworden was van den weg, dien hij te vergeefs had afgelegd — want die laarzen van zeven mijlen maakten dengene die ze aan heeft, bijzonder vermoeid — wilde wat rusten, en ging toevallig zitten juist op de rots, waarin de kleine jongens zich hadden verborgen. Nauwelijks zat hij of hij viel van vermoeienis in slaap, want hij kon niet meer, en begon toen zoo verschrikkelijk te snorken, dat de kinderen nu niet minder bang werden, dan toen hij zijn groot mes had opgeheven om hun den hals af te snijden.

Klein Duimpje was echter zoo bang niet: hij zeide tegen zijne broërtjes, dat zij maar heel gauw naar huis moesten loopen, terwijl de wildeman nog vast sliep, en dat zij zich om hem maar niet moesten bekommeren. Zij volgden zijn raad en kwamen heel spoedig te huis aan.

Klein Duimpje sloop nu stilletjes naar den wildeman toe, trok hem zachtjes zijne groote laarzen uit en deed die zelf aan. Deze laarzen nu waren zeer groot en wijd, doch daar het betooverde laarzen waren, zoo werden zij wijder of nauwer, al naar den voet van dengene die ze

Klein Duimpje sloop nu stilletjes naar den wildeman toe, trok hem zachtjes zijne groote laarzen uit en deed die zelf aan. (Bladz. 16.)

aantrok, waardoor ze Klein Duimpje zoo goed pasten, alsof ze voor zijne kleine voetjes gemaakt waren.

Toen Klein Duimpje de laarzen van den wildeman, die ze alleen gebruikt had om er kleine kinderen mede na te loopen en te krijgen, had aangetrokken, begaf hij zich daarmede naar het hof, waar hij wist, dat men zeer bekommerd was over een leger, dat wel tweehonderd mijlen van daar lag, en over den afloop een veldslag, welke daar was voorgevallen. Hij ging daar den koning spreken, en zeide hem, dat indien Zijne Majesteit dit verlangde, hij dan nog vóór de avond aanbrak in staat zou zijn tijdingen uit het leger te bezorgen. De koning beloofde hem daarop, indien hij dit doen kon, eene groote som gelds.

Klein Duimpje bracht de berichten nog denzelfden dag: en door dezen eersten tocht algemeen bekend geworden, won hij zooveel geld als hij zelf maar wilde, want de koning betaalde hem rijkelijk voor het overbrengen zijner bevelen naar het leger, en een oneindig getal jonge juffrouwen gaven hem al wat hij verlangde, om maar tijding van hare beminden te bekomen, en dit gaf hem de meeste winst. Er waren ook eenige getrouwde vrouwen, die hem brieven voor hare mannen medegaven; doch deze betaalden

zoo slecht en dit gaf zoo weinig, dat het hem niet eens der moeite waardig was, dit te berekenen.

Nadat hij nu eenigen tijd het ambt van postbode waargenomen, en er veel geld mede verdiend had, keerde hij naar de ouderlijke woning terug; maar onmogelijk is het te beschrijven, hoe blijde men daar was, hem weder terug te zien. Hij maakte het geheele huisgezin gelukkig, bezorgde zijnen vader een voordeelig postje, en bleef zelf aan het hof in hooge achting.

KLEIN DUIMPJE.

Ziet ge een knaapje, zwak en teeder,
 Oordeel nimmer naar den schijn:
 Ook Klein Duimpje leert u weder,
 Dat men klein, maar slim kan zijn.
 Al zijn broërtjes redt hij 't leven,
 Glansrijk treedt hij uit den strijd;
 Want de Reus, die elk deed beven,
 Is zijn tooverlaarzen kwijt.
 De ond'ren zien hun leed vermind'ren,
 Nu hun Duimpje bijstand biedt; —
 Denkt er aan, geliefde kind'ren!
 Als gij zwakke knaapjes ziet:
 Wie in huis zich zag verachten
 Om zijn minder schoone leest,
 En 't verloor in lichaamskrachten,
 Blinkt soms nit door vluggen geest.
